

Za našo deco.

Nesrečni kraljevič.

Nekoč je živel mlad kraljevič. Ko bi bil moral zasesti prestol, ni dosti razumel o vladarskih poslih. Dotlej se je bil namreč zabaval na lovu na divje race, pisal je pesmi in pel s kitaro.

Narod je živel v veliki bedi. Ministri so mu to sicer prikrivali, ali on je vse to dobro vedel in bil radi tega vedno žalosten.

Ko se je kraljevič nekoč izprehajal po dvorskem vrtu, je srečal dvorskega norca. To je bil velik veseljak in šaljivec. Kraljevič ga je vprašal:

»O, norec! Kako moreš biti vedno tako vesel? Dal bi svoj kraljevi prestol za to, samo da bi bil tako dobre volje kakor si ti.«

»Jaz sem se že tako rodil,« je odgovoril norec. »To je vse, kar so mi zapustili starši. Gotovo so vedeli, da mi bo veselost potrebna v življenju.«

»Glej mene!« je rekel kraljevič. »Jaz sem vedno slabe volje, ker mislim samo na veliko bedo, ki se širi med mojim narodom.«

»Če bi ljudje nekoliko manj mislili, pa več delali, manj bi trpeli. Vsi čitajo po knjigah, kako je treba loviti srečo, ne vedo pa, kako blizu jim je in kako jih pričakuje.«

»Norec!« je vzkliknil kraljevič, »jaz hočem zapustiti tako dvor kakor svojo princesinjo. Mi dva bova za celo leto siromaka in hočeva jesti svoj kruh v potu svojega obraza. Kar jutri odri neva. Ko bova daleč stran od dvora, slečeva dvorsko obleko ter oblečeva stare obleke.«

Princesinji kraljevičeva namera ni bila nič kaj všeč. Ona mu je odkrito rekla, kako slabo mnenje ima o kraljih, ki se pretvarjajo v berače.

»Ne, ji je rekel blago kraljevič, »jaz ne nameravam beračiti. Mi dva z norcem hočeva delati kakor poštena delavca.«

»Ti boš kopal krompir in tvoje lepe roke se bodo kvarile. In tvoj lep glas!«

»Draga princesinja, dolžnost vladarjeva je, da se prepriča, zakaj je njegov narod nesrečen, čeprav pri tem poslu izgubi lepoto rok in grla.«

Nato jo je začel tolažiti. Rekel ji je, naj se poroči z njegovim sorodnikom in da jima dovoli stanovati v dvoru.

Oblile so jo solze, a kraljevič je še enkrat žalostno vzdihnil, ker je videl, da je ne more vzeti za ženo.

Drugega jutra sta odpotovala, kraljevič na konju, a norec peš poleg njega. Ko sta bila že precej daleč, je počel konj hrometi. Ustavila sta se pred kovačnico, v kateri so delavci prav tako veselo prepevali kakor norec. Ko je bil konj pod-

kovan, sta še malo nastavila potovanje. Nato sta slekla dragoceno svojo obleko. Kraljevič je izročil konja nekemu svojemu prijatelju in je šel dalje peš.

Ko je tako hodil, je prišel v vasico in se je ustavil pred revno kolibo. Na pragu je stala, naslonjena na palico, starka v rdeči ruti.

»Kakšna vasica je to?« je vprašal kraljevič.

»Brezodmor«, je odgovorila trudno starka.

»Zakaj tako čudno ime?«

»Zato, ker tu ni odpočitka. Ves dan koplje mo zemljo, a niti po noči nimamo miru, ker se do zore bojujemo s hudimi sanjami. Moj mož je mrtev. Pred dnevi je bil sedel na stol, da si nekoliko odpočije prvič v svojem življenju. Da, ali ko sem se ga malo dotaknila, sem videla, da je mrtev...«

»Evolá je zaklical kraljevič, »to je krasno, kopati zemljo do zadnjega dneva življenja. To je znak, da so tu veliki skopuhi, in da jim gre samo za denar. Hajd, da vidimo, kako tukaj delajo!«

Lepa deklica je kopala z motiko. Ko sta pristopila, ju je samo ošvignila s pogledom, nato pa je delala naprej.

»Deklica«, je rekel norec, »ti imaš gotovo zelo rada denar, ko se tako pehaš z delom.«

»Delam, da ne bi umrla gladu,« je odgovorila deklica. »Moj ženin čaka name že deset let. Preveč sva revna, da bi se mogla poročiti. Trudiva se, da bi si kaj prihranila, ali imava komaj toliko, da naju lakote ni konec. Zoročni dan se pa čimdalj bolj odmika od naju.«

»In?« je vprašal kraljevič.

»In jaz moram zdaj dalje delati«, je rekla deklica in je nastavila svoj posel.

Onadva pa sta se podala dalje ter sta pristopila v veliko mesto, v katerem so živel vsi prebivalci na račun sosednih krajev. Tisti, ki je bil največji goljuš, je užival največ spoštovanja. — Mestu je bilo ime Lopovščina. Samo en pošten človek je nekoč živel tu, al smatrali so, da je bil blazen.

(Konec sledi.)

Posledice lenobe.

Učitelj da otrokom nalogo z naslovom: »Posledice lenobe.« — Mali Mihec ugiblje, kako bi napravil nalogo, pa jo kmalu iznajde. Vzame zvezek, pusti 4 strani v zvezku prazne in napiše na koncu 4. strani: To je posledica lenobe!

Mali navihanec.

Milančku je delal prapovis velike težave. Pri vsakem učiteljevem narekovanju je naredil lepo število napak. Ko so nekoč v šoli spet pisali po narekovanju, je vsako besedo, ki mu ni prav šla izpod peresa, napisal na več načinov. Na koncu naloge pa je pripisal kratek, vljuden poziv: »Neprimer-no črtati!«

Branko

Je hotel biti vljuden posebno napram damam, kar se mu pa ni vedno posrečilo. Neka dne je srečal neko starejšo damo, ki je bila zelo nečimer-na. »Pet let se že nisva videla. Ali sem se kaj izpremenila v tem času?« je vprašala, ker bi bila še vedno rada mlada. »O, gospodična«, je vzkliknil Branko, »izgledate ko 20 let stara rožale.«

Dva velikana.

Anica: »Koliko si že star, Pepček?« — Pepček: »Šest let. A koliko let imaš ti?« — Anica: »Tudi toliko. A vidim že lahko čez plot, ne da bi mi bilo treba stopiti na prste.« — Pepček: »Oh, to ni nič! Jaz se moram pa še pripogniti, če hočem videti čez plot!«

Pri pouku nemščine.

Učitelj vpraša Andrejčka: »Kako bi povedal po nemško: jaz imam dva brata?« — Andrejček nekaj časa moiči, ker pa ne zna prevesti, se opravičuje: »Gospod učitelj, jaz tega ne morem in ne smem prevesti!« — »A zakaj pa ne?« se začudi učitelj. — »Zato, ker bi se zlagal. Saj nimam nobenega brata...«